

клекна на прага у вход'а на крътмата, а старец'а подкачи пак прѣкхеняги'я за малко разказ.

Когато вече свърши Дѣдо Драган, даскал'а, който беше не друг освѣн попски'я син, се вмѣси в' разговор'а. Ние се здрависахми, пораспитахми се за живо-здрово, опознахми се като еснавдаши и се расприказвахми за това, за онова по занаят'а си. Аз имах случай да блѣснах с' моята начитаност в' черковнитѣ книги и не се свѣнях да показвам до колко съм вѣщ в' даскалдж'а, като не забравях тук там в' разговор'а си да втиквам по нѣкоя от „избранитѣ си думи“. . . Не помня сега как дойде рѣч и мо'я събѣседник, Пиперковский даскал, отвори дума нѣщо за вълцитѣ. Той искаше да раскаже за една случка, станъла минхлата година, за която и аз бѣх чувал в' Бѣла като бѣх. Но, . . „аз вам да ви го прикажъ същински както беше то“, каза Дѣдо Драган, „че да видите чудо и помен“. Ний на драго сърдце му дадохми ред да прикаже той за тази случка.

Работата беше твърдѣ проста. Един момък от Пиперково задираше нѣкоя мома от Бѣла. На момата баща ѝ я не давал на този момък, защото неможал да му даде за **обуща** (баба хакъ) толкоз колкото искаше той. Момата сторила да **пристане** на момъка и да иде подирѣ му без волята на баща си. Една нощ прѣз зимата, момък'а отива на Бѣла, извежда момата из бащи ни ѝ и я повежда към Пиперково. В' нѣг'я ги сполѣт-ва вълчешка глотница. Момък'а сколасал да въскачи момата на една круша, но не пристигнал да се въскачи и той. Вълцитѣ го нападнали и той, възблегнхт на крушата, с' един Габровски нож що носял, бранил се вече до колкото можал, съсѣкал три вълка, другитѣ най подир побѣгнали и той завел момата дома си в' Пиперково. Но Дѣдо Драган тѣй подробно и тѣй увлѣкателно расказваше за всичко това: как се задирали младитѣ, как се нагласили да бѣгат, как ги сполѣт-ва на нѣг'я вълчешката глотница, как се спуснали вълцитѣ и с' какво остървенение нападали момъка, как той неустрашимо се борил и ги съсѣкал, как тѣ навалѣли та дърпали съсѣченитѣ си другари и ги раскъсвали, — щото простата случка с' селски'я момък се прѣдставяше от Дѣда Драгана като нѣкакъв важен геройски подвиг. Аз се до толкоз увлѣкох от расказ'а му, щото тогаз още турнах на ум'а си непрѣменно да